

יוסף חסדי ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ד מר חשון התשע"ז

מתפלל

שבת כא' אלול ה-תשפ"ב
 פרשה: **כי תבא**
 הפטרה: **קומי אורי**

הדלקת נרות - 18:25
צאת השבת - 19:15
ר"ת: 20:00

הדלקת נרות בשבת הבאה **18:15**

עמוד השחר:	כי תבא	נצבים
5:18	5:13	5:18
5:25	5:20	5:25
6:31	6:27	6:31
12:33	12:36	12:33
13:03	13:07	13:03
18:36	18:45	18:36

for prayer

"עליה חשובה"

מדוע נקבעה פרשת התוכחה בעלייה חשובה, ששי? אלא ידוע שלאמיתו של דבר אין כאן קללות אלא ברכות נעלות ביותר, שמצד גודל מעלתן מוכרחים להסתירן במעטה של קללות. נאה איפוא ויפה לכבד ברכות נעלות כאלה בעליה חשובה.

העלון לרפואת חמי וחמתי שלום בר שמחה ומרים בת רחל מנשה ב"ר חזקונייה מרת אחתי דינה בת רחל הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"עובדים רק בשמחה"

את פרשת "כי תבוא" אנו וזכרינו, בעיקר בגלל שני נושאים. הראשון מופיע בפתח השמחה של הפרשה, המכריז על הכניסה לארץ ישראל במילים: "והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך", ובעקבותיו באה הזכות להעלות מנא מכבדרי הארץ לבית המקדש השני, עומד במרכז הפרשה ובו תיאור קשה של קללות נוראות, צ"ח במספר, שעם ישראל סופג, בתקופת חורבן הבית השני והלאה, עד אשר יגיעו הימים הטובים של הישועה השלמה. כל הקורא את פרשת הקללות בודאי תמה ושואל: על מה חרי האף הגדול הזה? תשובת התורה לשאלה זו לא פחות תמוהה: "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב, מרב כל". כלומר, עבדת את ה' אלקיך, רק השמחה שבעבודה, היתה הסרה. היתכן שעבודת הבורא, הכוללת קיום חוקיו משפטיו ומצוותיו, ללא השמחה שבעשיה, היא הטא כל כך המור שבעטיו מתרגשות קללות ופורענויות כל כך קשות?

השמחה שייכת לעולם הקדושה. השמחה פותחת ומאפשרת את הקשר החי עם בורא העולם, ואז כל המצוות והמעשים הטובים, שנעשים בשמחה, נותנים כח לטוב ולקדושה. העצב שייך לכח הרע והטומאה. העצב סוגר ומנתק את האדם מהקשר עם הבורא ועולם הטוב. ואז המצוות והמעשים הטובים מעצימים את כח הרע, וכך העולם מתרחק מתיקונו השלם. אם כך, אין פלא שתולדת כח הרע היא קללות, פורענויות ודינים קשים. במיוחד קשה הדבר, כאשר למרות הטובה והברכה שהבורא משפיע, ויש את כל הסיבות לעבדו בשמחה, עבודת הבורא נעשית ללא שמחה.

כיצד אפשר להיות בשמחה, כאשר מבינים את השבר העמוק בו נתון עם ישראל? הרי לא נותרה לנו, ולו חלקה אחת טובה וראויה. בהנהגה הפוליטית - שטחיות ורדידות, שחיתות מוסרית ואישית, והתנתקות מכל ערך ובטחה. בשהן נקיות האמונה ניתן לראות את האופק, שהוא גם קרוב וגם מאיר. האופק שלנו הוא נקודת המפנה, לעולם שלם וטוב של נאולה. ההתמסרות הרוחנית של מערכות השלטון, ההנהגה, הערכים והחברה, היא ההכשרה לצמיחה של מערכות חדשות, שמיסודן הן יצמחו ביושר ובטהרה, בשהן נקיות מהעיוותים והשחיתות שהביאו לקריסתן של הקודמות להן. זו המשמעות הפשוטה של הופעת מנהיגות משיח בן דוד והסנהדרין.

כולנו עדים להתעוררות משמעותית של יהודים רבים, השבים אל היהדות המקורית. לסל המצוות של עם ישראל מתווספות מצוות וכויות רבות מאוד, ועל כן ישנה חשיבות עצומה, לגלות לעיני כל יהודי את האופק המאיר, כדי שכל עשיית המצוות תיעשה בשמחה ובטוב לבב, אשר יחזקו ויעצימו את כח הטוב והקדושה. שמחתנו תוסף ותתחזק מהזכות שניתנה לנו להשפיע על מצבנו ומצב העולם כולו, באמצעות תפילות הימים הנוראים. בטוהרה בלבנו אמונה איתנה כי לפנינו שנה של ישועות גדולות וטובות, ומכח השמחה שבאמונה זו, נוכח להתגשמותה המלאה.

נענועי הלולב ומיניו עוצרים את הפורענות. לימדונו רבותינו, דוחים רוחות רעות וטללים רעים. יהודי תימן, באמונה תמימה ויוקדת ובמסורת מקודשת המסורה להם מאבות אבותיהם, ייחסו לארבעת המינים סגולה זו בכל ימות השנה. את הלולב, ההדסים והערבות, היו מצניעים בתיבת עץ מוארכת. מעל פתח הבית או פתח אחד החדרים, ובערב חג הפסח היו שולפים בזהירות חלק מן הלולבים. כדי להשתמש בהם להסקת התנור לאפיית המצות. הם הקפידו לקחת רק חלק מן הלולבים, למען לא יישאר הבית חסר הגנה ושמירה.

גם עלי הההסים זכו לכבוד רב בקרב יהודי תימן. כאשר היה מי מבני הבית חולה, היו משקים אותו במים בהם נתבשלו כמה מעלי ההדס. ומעל כל זאת - חדר שמעל פתחו נקבעה תיבת הלולבים וההדסים. היה בעיניהם חדר שמור ומוגן מן הפורענות, בשמירה רבתי.

הלולבים הללו המה היו כלי המלחמה בעזרתם ביקש מארי סעדיה לנצח את אויביו. "קחו את הלולבים! מהרו! לחש המארי.

הוא הוציא מן התיבה בזהירות את לולביהם של בני המשפחה. והחל מחלק אותם לבניו וגם לבנותיו, כפי שמחלקים נשק בשדה הקרב.

"עכשיו ננענע את הלולבים וההדסים בחוזקה", נשא מארי בשארי עיניו לשמים, "ונתפלל לה' שהלולבים הללו יעצרו את כל הרוחות הרעות והמזיקים המבקשים לבוא אל ביתנו!"

המארי כילה את דבריו, ובני הבית אחזו בלולבים והחלו מנענעים אותם במרץ כנגד הדלת הכבדה.

"אנא ה' הושיעה נא!" מלמלו בעיניים עצומות. "אנא ה' הצליחה נא!" הם לא יכולים היו לדעת, כי באותם רגעים ממש כולאים השודדים מעבר לדלת את נשימתם בבהלה.

"מה זאת?" לחש עלי. "האם רק אני שומע את הרעש הזה?" הבעת פניהם של חבריו לפשע הבהירה לו כי הוא לא לבד. אוושת העלים היבשים של הלולבים, שהספיקו להצהיב מאז חג הסוכות, דמתה באוזניהם לרחש בחש שלא מן העולם הזה.

"ששש", לחש עלי לאנשיו. "תנו לי לשמועו" והוא התקרב אל הדלת עוד יותר והצמיד את אוזנו. רשרוש העלים היבשים הצמית אותו למקומו באימה.

"זהו משק כנפיהם של שדיו" מלמל בשפתיים יבשות לאנשיו, כשפניו חיוורות כסיד. "המארי היהודי הזעיק מן השאול את כל הרוחות והשדים להילחם בנו!"

לא חלפו שני רגעים, והשודדים הגברתנים השליכו מידיהם את פגיונותיהם ונסו על נפשם במורד ההר, כשהם מועדים וקמים, נופלים וקמים, עד הגיעם למאורתם.

"השבח לאללה שהצילנו מידי השדים של מארי בשארינו" מלמלו השודדים, טרופי נשימה, כל גופם רוטט כבעווית. עוד שעה ארוכה לא יכולים לא להירגע ממה ששמעו אוזניהם וכמעט שראו עיניהם.

השמועה עברה מפה לאוזן בין כל כנופיות השודדים שבאזור, והעניקה לביתו המפואר של מארי סעדיה בשארי הגנה מוחלטת. אף אחת מכנופיות הליסטים לא הרדיבה עוז להתקרב אל ביתו של המארי הרוות לעזרתו כוחות מעולמות אחרים. ולא ידעו אותם ליסטים, כי הכוח שהגן על מארי בשארי לא היה אלא מאמר רבותינו כי שיידי מצדה מעכבים את הפורענות!

הודעות מרכז "for son" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

לוח שנה
 לידעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה. כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4. הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251

העלון לרפואת והצלחת יוסי ביטון הבעלים של "אביזרי הגולן" וכל משפחתו ישלם ה' פעולו אמן

photo: netep & areel/14

ליל חמשה עשר

דיני עונג שבת וכבוד שבת, וההכנות לקראת שבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

כיבוד הבגדים לכבוד שבת

יא. עזרא הסופר תיקן לכבס הבגדים ביום חמישי מפני כבוד השבת. ויש אומרים שעיקר תקנת עזרא אינה על עצם הדבר שצריך לכבס הבגדים לכבוד שבת, שהרי בלאו הכי מכלל מצות כבוד שבת שילבש כסות נקיה, והוצרך עזרא לתקן שלא יכבסו ביום ששי כדי שיהיו פנויים להכין צרכי שבת. ויש אומרים שתקנת עזרא היא על עצם הדבר שצריך לכבס הבגדים לכבוד שבת, ומחמת שביום ששי עסוקים בהכנת צרכי שבת תיקן שיקדימו לכבס ביום חמישי. ולכל הדעות לכתחלה אין לכבס הבגדים ביום ששי.

ומכל מקום אם לא יכבסו בגדי ביום חמישי, ואין לו בגד מכובס לשבת, יכבסו בגדיו ביום ששי.

ובזמנינו שמכבסים במכונות חשמליות אוטומטיות, ואין הכיבוד מצריך זמן וטוהרה, יש להקל לכבס ביום ששי אפילו לכתחלה.

ואם קשה לו לכבס לכבוד שבת ביום חמישי, מותר להקדים ולכבס בשאר ימי השבוע. ומכל מקום טוב שלא יקדים לכבס לפני יום רביעי, כדי שיהיה ניכר שמכבס לכבוד שבת.

ואם יש לו בגדים מכובסים ונקיים לכבוד שבת, אינו צריך לכבס עוד כדי שיהיה ניכר שמכבס לכבוד שבת.

אפיית פת לכבוד שבת

יב. מנהג בנות ישראל לאפות חלות מיוחדות בערב שבת לכבוד השבת. ויש אומרים שהיא תקנת עזרא הסופר לעשות כן. ויש אומרים שאינו אלא מנהג שנהגו בנות ישראל.

ורבותינו הפוסקים הביאו עוד טעם לזה, כדי שתפריש האשה חלה מן העיסה, שמצות חלה נמסרה לאשה, שגרמה חטא לאדם הראשון, ואיבדה חלתו של עולם, ולפיכך נמסרה מצוה זו לאשה.

ויש לאפות החלות לכבוד שבת ביום ששי, כדי שיהיו החלות טריות וטובות לשבת, וגם מפני שביום ששי ניכר הדבר שעושה כן לכבוד שבת. ואם חוששת שמא לא תספיק גם לאפות החלות וגם להכין כל שאר צרכי שבת ביום ששי, אף על פי שאף שאר צרכי שבת יש להכין ביום ששי ולא קודם לכן, אלא אם כן יש לחוש שלא יספיקו להכין הכל ביום ששי, שבוה מותר להקדים להתחיל להכין קודם יום ששי, (וכמו שיבואר להלן סימן רנ סעיף ד'), מכל מקום עדיף יותר שתתחיל בהכנת שאר צרכי שבת קודם יום ששי, ואפיית החלות תהיה ביום ששי, כדי שתקיים מצות הפרשת חלה ביום ששי, מפני שמלבד כבוד השבת יש במצות הפרשת החלה גם תיקון לחטאה שאיבדה חלתו של עולם שהוא האדם הראשון, והיה הדבר בערב שבת.

"ולקוחות מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך" כמה מעלות טובות יש בהבאת הביכורים: אחת - היא מדת הנדיבות, שמדה זו נכללת בכל המתנות שצוה הקדוש ברוך הוא ליתן לכהנים וללויים ולעניים, ללמד את האדם שלא ידאג רק לעצמו, אלא יזכור שיש גם עניים ונצרכים, וכל מה שיש לו זה רק פקדון אצלו. השניה - שמכניע היצר. שכשיורד לשדהו ורואה תאנה שביכרה ורוצה אדם בקב שלו, וחביבים על האדם פירותיו, והנה הוא זוכר שאסור לו ליהנות מן הפרי הזה המתוק לחיך, אלא קושר עליו גמי ועושה סימן שיש להביאו לבית המקדש, ועל ידי כך מכניע יצרו ומרגילו לעשות רסן וליצר השלישית - היא מדת הענוה, שכן המעלה את הביכורים להר הבית נותן הביכורים על כתפו. ואפילו המלך היה עושה כן. ובוה מראה שאינו מתפאר ומתגדל בהצלחתו, אלא מכיר ויודע שלהי הארץ ומלואה. הרביעית - שעל ידי מקרא הביכורים הוא זוכר את הצרות בשעת הרווחה, וזו מדה טובה ונאה, ובוה לא ירום לבבו ולא יבעט. החמישית - שמראה בוה שהכל בא מהקדוש ברוך הוא.

ולקוחות מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך" כיצד מעלים את הביכורים? - כל העיירות שבמעמד, מתכנסות לעירו של מעמד כדי שלא יעלו יחידים, שנאמר (משלי יד, כח): "ברב עם יחדרת מלך", ובאים ולנים ברחובה של עיר, ולא יכנסו לבתים מפני אהל הטומאה, ובשחר הממונה אומר: "קומו ונעלה ציון אל ה' אלקינו".

והשור הולך לפניו, וקרניו מצופות זהב, ועטרה של זית בראשו להודיע שהביכורים משבעת המינים. והחליל מכה לפניו עד שהם מגיעים קרוב לירושלים, והם הולכים בכל הדרך וקוראים: "שמחתי באומרים לי בית ה' נלך", ולא היו מהלכים כל היום אלא שתי ידות בלבד.

והגיעו קרוב לירושלים, שלחו לפניו שלוחים להודיע לאנשי ירושלים, ועטרו את בכוריהם ופרכסו אותם, ואם היה להם לח יובש מראים את הלח מלמעלה. והפחות והסגנים והגזברים יוצאים לקראתם מירושלים. לפי הבאים הם יוצאים, אם

באו אנשים הרבה יוצאים לקראתם רבים, ואם מעט מעט, וכשיכנסו כולם בשערי ירושלים יתחילו לקרות: "עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים".

כל בעלי אומנויות שבירושלים עומדים לפניו, ושואלים בשלום, אחינו אנשי מקום פלוני בואכם בשלום, והם מהלכים בתוך ירושלים, והחליל מכה לפניו עד שהם מגיעים להר הבית.

הגיעו להר הבית, נוטל כל אחד ואחד סלו על כתיפו ואומרים: "הללויה הללו אל בקדשו" עד "כל הנשמה תהלל יה הללויה", והם מהלכים בהר הבית וקוראים עד שמגיעים לעזרה, הגיעו לעזרה, דיברו הלויים בשי: "ארוממך ה' כי דליתני" וכו'.
ולקוחות מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך אשר ה' אלהיך נותן לך"

מצינו בגמרא (קידושין ז.), שהנותן מתנה לאדם חשוב, הרי זה כאילו מקבל הוא ממנו, שכן הנאה יש לו על אשר קיבל האדם החשוב ממנו את מתנתו.

לפיכך - אומר ה"נחל קדומים" - אמרה תורה על הבאת הבכורים לשון "ולקחת" - שכן האדם לוקח מהשם יתברך את ההנאה מכך שזכה להביא לפניו מתנה.

זהו גם פשוטו של הפסוק: "ועתה הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה אשר נתת לי ה' " (להלן פסוק י') - זה שאנו מביאים לך את ראשית פירותי, הרי זה "אשר נתת לי" - שאתה נותן לי...

"ולקוחות מראשית כל פרי האדמה... ושמת בטנא והלכת אל המקום וכו'".
הכתוב בא לרמוז, שהאדם צריך לעשות את כל מעשיו ומפעליו הטובים על פי דברי רבותינו. וכמו שכתוב (דברים יז, יא): "על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה", והתורה והמשפטים ביארו אותם חכמים בששים מסכתות כמנין "טנא" ("טנא" בגימטריה ששים), שזולת זה הגם שיעשה כל מצוות שבעולם ישרף הוא והם.

ומה שאמר הכתוב "והלכת אל המקום וכו'", לפי שבעלית הנפש לעולם העליון, לא תלך תיכף ומיד להקביל פני ה' עד שיכין עצמו בפרוודור, ויש שמתעכבים עד שבעה ימים, או חודש, או ימים, ואחר כך עולה לגן עדן העליון הנקרא "צרור החיים", והוא המקום אשר יבחר ה' לשכון שמו שם.

"רפואה לנפש"

בעיר אהת. סמוך למקום מושבו של רבי בונם מפשיסחה, נבנסה רוח שיגעון ביהודי אהר, והוא החליש שמפקד המשטרה בעירו הוא אליהו נביא וראש העיר הוא המלך המשיח. האיש נהפך למשוגע והיה מדבר כל היום על חזיונותיו.

החליטו בני-משפחתו לנסוע עמו אל רבי בונם, בתקווה שירפאו משיגעונו. שאלו הצדיק, "מי אני?". השיב האיש: "בכורו הוא רבי". הוסיף הצדיק לשאול: "אם רבי אני, כיצד זה אינני יודע שבעיקר נמצאים אליהו הנביא והמלך המשיח?".

ענה האיש: "הרבי יודע גם יודע זאת, אלא שאינו רוצה לגלות את הדבר". רבן זכרנו הצדיק ולחש באוזנו: "בשם שאני איני מגלה לאיש את אשר אני יודע, כך גם אתה יכול לדעת דברים ולא לספר על כך לאיש. הנני מזהירך אפוא לא לגלות זאת". הרל האיש לדבר בעניו, עד שהחלים...